

uarasi let ræisa stæin þenna at Holmgæir, broður senn. Guð [hjalpi sal] hans bætr þæn hann kunni til gærra. Balli risti runir þessar.

»**uarasi** lät resa denna sten efter Holmger, sin broder. Gud hjälpe hans själ bättre än han kunde göra därtill (d. v. s. än han kunde förtjäna). Balle ristade dessa runor.»

Till läsningen: Säkert stungna äro 36, 55, 72 **e**; däremot ostungna 8, 11, 19, 91 **i**. 16 är tydligt **a**, icke **e**.

Namnet **uarasi** förekommer även på L 686 Vallby kyrka (Uppl.), tecknat **uar:asi**. — *Holmgæir* förekommer även Sö 101, 120, 218, 318; se E. Wessén, *Nordiska namnstudier*, s. 105.

Klippinge-stenen är en av de tre ristningar på Selaön, som äro signerade av Balle; de båda andra äro Sö 203 och Sö 214. Karakteristiskt är, utom ornamentiken och korsets form, de streckformiga skiljetecknen och **b**-runans utseende i 30—34 **brpur** och 76—79 **bali** (jfr däremot 54 **b**). Samma mönster för ristningen har Balle använt i L 696 Ramby, Löts sn (Uppl.) och på (den icke signerade) Sö 212.

211. Ljunga, Överselö sn, Selebo hd.

Pl. 106. Pl. 6: B 725.

Litteratur: B 725, L 950. Ransakningarna 1667—84; J. Peringskiöld, F 1 5:2 och Mon. Sud.; R. Dybeck, Svenska runurkunder 1 (1855), s. 39; O. Hermelin, Selebo härads fornlemningar 1, s. 427, 429, 467.

Äldre avbildningar: Peringskiöld a. a. (och B 725); A. Wættér 1853 (i hs R 552, Uppsala Univ.-Bibl.); Hermelin a. a.; Brate (ATA).

Stenen står V om Ljunga, vid södra kanten av utfartsvägen, ungefär 25 m. från den backe, där den västra gården i Ljunga är belägen.

»I Lunga ängen och een backa icke långt ifrån gården een stoor steen uprättader, full med runska bookstäfwer, ålderstigit folk berätta der under ligga een Gubeneur, huilken hafwer rådt öfwer heele öden, Öfra- och Yter Sehlöös sochner, som hafwer med slungande bortiatgat fienderna ifrån Kohlsund. Item berättas hans 7 frillor wara begrafna i samma lunden» (*Ransakningar* 1667).

Granit. Höjd 1,36 m., bredd (nedtill) 0,80 cm. Ett parti av ytan, ungefär mitt på stenen, har avflagrat, varvid flera runor gått förlorade i v. slingan och i mittslingan. I mittslingan har avflagringen delvis skett efter Brates besök år 1895. För övrigt är ristningen väl bevarad och tydlig.

Inskrift (med det inom [] supplerat efter Bautil):

stinulfr + **auk** × **hak** - - - × **p[ur]rikr** + **auk** × **aubiarn** × **auk** × **uflati** × **þair : raistu** × **sta - - [þa]si : at** ×
 5 10 15 20 25 30 35 40 45 50 55 60 65
ulf × **fapur** + **sin**
 70 75

Stæinulfr ok Hak[i ok] Þryrikr ok Öybiörn ok Oflati, þær ræistu stæin þænsi at Ulf, faður sinn.

»Stenulv och Hake och Tryrik och Öbjörn och Ovlate, de reste denna sten efter Ulv, sin fader.»

Till läsningen: Icke stungna äro 3 **i**, 31 **u**. 14 **k** är osäkert. En hst är bevarad, men straxt t. h. därom vidtager en stor avflagring. Något ovanför hst:s mitt finnes en liten fördjupning, möjligen rest av bst i ett **k**. Framför 20 **p** har säkerligen närmast stått ett **auk**. Det återstår sedan efter 14 **k** knappast utrymme för mera än en runa jämte skiljetecken. Inskriftens andra namn har därför efter all sannolikhet varit *Haki*, och luckan i inskriften torde kunna utfyllas så: **haki** × **auk**. *Haki* är visserligen endast belagt i en småländsk inskrift (L 1240 Sandsjö), men det föreligger sannolikt i flera ortnamn och bör lätt kunna ha nybildats som kortform till det vanliga *Hakon*. För detta namn har knappast funnits plats på stenen. Av 21—22 **ur** finnes endast

nedre delen kvar. 61—62 **pa** äro supplerade efter Peringskiöld och Brate; av **p** finnes numera intet, av **a** endast övre delen av hst i behåll. — Peringskiöld: 20—26 **purrikr**; 21 **u** är tydligt och klart, 22 otydligt, skulle möjligen kunna uppfattas som ett **y**. Inskriften har emellertid i 50—55 **raistu** en **r**-runa av ovanlig form, med bst liknande den i **u** och från dess mitt ett streck in mot hst. Troligen har 22 **r** haft ett liknande utseende. Teckningen i F 1 5: 2 har tydligt 61 **p**, ehuru övre delen av hst är borta; på träsnittet i B 725 har runan fått form av ett omvänt **s** (Liljegren: **sasi**). — Wætter (dålig teckning): 12—14 **har**, 20—22 **pur**. — Brate är även böjd för att antaga, att runan 14 varit **k**. Resterna av 21—22 tyda enligt B. på att de varit **ru**.

Om namnet *Steinulfr* se ovan Sö 195. 21—22 **ur** är säkerligen felristning för **ru** och namnet *Þryrikr*. Om detta namn, som också förekommer å Sö 163, se ovan s. 124. 30—36 **aubiarn** kan givetvis också återge ett *Au(ð)biorn*. Jfr å ena sidan Sö 160 **aybirn**, Sö 227 gen. **aubiarnar** och L 737 Hjulsta, Enköpings-Näs sn **aybiarn**, å andra sidan Sö 344 **aupbiarn**. 40—45 **uflati** motsvarar säkerligen ett *Oflāti*, egentligen ett tillnamn; isl. *ofláti*, m. 'fåfång person, man med stora later' är även känt såsom tillnamn.

212. Lilla Lundby, Överselö sn, Selebo hd.

Pl. 107. Pl. 6: B 724.

Litteratur: B 724, L 949. Ransakningarna 1667—84; J. Peringskiöld, F 1 5: 2, Monumenta Sudermanniae, Vita Theoderici (1699), s. 378; O. Hermelin, Selebo härads fornlemningar 1, s. 428, 443; E. Brate, Svenska runristare (1925), s. 57.

Äldre avbildningar: Peringskiöld a. a. (och B 724); A. Wætter 1853 (i hs R 552, Uppsala Univ.-Bibl.), mycket felaktig teckning; Hermelin a. a.; Brate (ATA).

Stenen står på västra sidan av vägen Stallarholmen—St. Lundby—Överselö kyrka, c:a 300 m. S om L. Lundby. 1932 flyttades den från sin ursprungliga plats 3 m. i västlig riktning, i samband med omläggning av vägen och restes 2,5 m. från vägkanten.

Granit. Höjd 1,75 m., bredd (nedtill) 1 m. Ristningen är på det hela taget tydlig, djupt inhuggen. Nedtill t. v. är den skadad genom avflagring.

Inskrift:

· suain · let · ra · - · - · t · n · pina · at · fasta · broupur · sen · kup · hielbi · sal · hans · betr · þan · þan · kuni · ||
 5 10 15 20 25 30 35 40 45 50 55 60 65
 til · gerua ·
 70 75

Svæinn let [raisa stein] þenna at Fasta, broður senn. Guð hialpi sal hans betr þæn hann kunni til gærva.

»Sven lät resa denna sten efter Faste, sin broder. Gud hjälpe hans själ bättre än han kunde göra därtill (d. v. s. än han kunde förtjäna)».

Till läsningen: Tydligt stungna äro 7, 36, 43, 55 och 72 **e**, 71 **g**. 18 **i** har möjligen en ristad prick, men är sannolikt icke stunget. 14 **t** är till större delen bevarad. Av runorna 13 och 15 finnas rester; sk framför runan 13 finnes i behåll. Mellan 10 **a** och detta sk har säkerligen icke funnits mera än två runor, mellan 14 **t** och 16 **n** icke mera än en runa. 9—16 kan sålunda med stor sannolikhet utfyllas: **rasa stan** (l. **stin**). — Peringskiöld: **lit**, **sen**, **hialbi**, **shl**, **kerua**. — Hermelin: **let**, **sen**, **hialbi**, **sel**, **kerua**. — Brate: **let**, **þena**, **sen**, **hialbi**, **sal**, **kerua**.

Ristningen är, såsom Brate framhållit, otvivelaktigt av Balle. Härpå tyder, utom ristningens komposition och korsets form, som nära överensstämmer med den av Balle signerade Sö 210 Klippinge, på blott 3 km:s avstånd från L. Lundby, **b**-runans utseende och de streckformiga skiljetecknen (jämfte prickformiga). Redan Peringskiöld har f. ö. iakttagit, att Klippinge- och